

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของประชากร หรือกำลังคนของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนา ถือว่า การพัฒนากำลังคนเป็นสิ่งจำเป็นและมีคุณค่ามากที่สุด เพราะคนที่ได้พัฒนาแล้ว จะเป็นปัจจัยในการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ให้มีสภาพดีขึ้น (ชนิตา รัชกุลผลเมือง 2527: 58) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีบทบาทสำคัญในการสร้างผู้นำเพื่อพัฒนาประเทศ กล่าวคือ การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นสูง เพื่อมุ่งพัฒนาความเจริญของงานทางสติปัญญา และความคิด เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ มุ่งสร้างสรรค์กำลังคนในระดับวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงในสาขาวิชาต่าง ๆ ให้สอดคล้องและสนองตอบต่อความต้องการของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520: 8)

การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างเป็นระบบในประเทศไทยนั้น แต่เดิมรัฐรับภาระในการจัดมาโดยตลอด แต่ปรากฏว่า ไม่อาจตอบสนองความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของผู้จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้อย่างเพียงพอ จำนวนที่เรียนในระดับอุดมศึกษา ประเภทจำกัดรับยังไม่เพียงพอกับความต้องการ ดังตารางต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา ผู้สมัครสอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ผู้ไม่มีสิทธิ์ ผู้สอบาค้ ผู้สอบมาาค้
ประเภทจ้าตรีบของรัฐ

2512	28,551	4,970	8,983	14,598
2513	29,921	5,461	9,459	15,001
2514	33,662	6,328	10,489	16,845
2515	38,022	6,287	10,638	21,097
2516	41,373	6,540	10,298	24,535
2517	44,182	2,450	10,593	31,139
2518	49,322	8,535	11,110	29,677
2519	51,851	7,369	11,626	32,856
2520	64,303	4,842	11,793	47,668
2521	75,321	7,816	13,235	54,270
2522	72,026	2,141	12,791	57,094
2523	74,816	172	13,600	61,044
2524	84,324	3,393	13,323	67,608
2525	91,288	8,956	13,557	68,775
2526	82,059	-	14,300	67,759
2527	95,310	-	14,504	80,806
2528	88,374	-	14,798	73,576
2529	97,838	-	15,299	82,539
2530	87,358	-	15,395	71,963
2531	89,409	-	15,748	73,661

หมายเหตุ : ผู้ไม่มีสิทธิ์ หมายถึง ผู้สมัครสอบคัดเลือกที่ไม่สามารถผ่านการสอบ

ม.ศ. 5 หรือเทียบเท่าาค้

ที่มา : รายงานการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา
2512-2531 กองแผนงาน ทบวงมหาวิทยาลัย

จากปัญหาดังกล่าว รัฐจึงใช้นโยบายเปิดโอกาสให้เอกชนเข้าร่วมรับภาระการจัดการศึกษาได้ภายในขอบเขตที่รัฐกำหนด โดยมีเหตุผลสำคัญที่ทั้งรัฐและเอกชนเห็นสอดคล้องกันคือ เพื่อสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้นของประชาชนไทยในอันที่จะศึกษาในระดับอุดมศึกษา และเป็นการช่วยสงวนเงินตราของประเทศ โดยไม่ต้องส่งผู้ที่พลาดจากการสอบคัดเลือกเข้าไปในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ (เจริญ คันธวงศ์, 2507: 14) ด้วยเหตุนี้รัฐจึงออกพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 ให้วิทยาลัยเอกชนสามารถรับนักศึกษาซึ่งจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือเทียบเท่าเป็นอย่างต่ำเข้าศึกษาได้ หลังจากประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พุทธศักราช 2512 แล้ว ได้มีการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนในปีต่าง ๆ ดังนี้

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ.	จำนวนและชื่อวิทยาลัยเอกชนที่ขอจัดตั้ง	สถานที่ตั้ง
		กรุงเทพมหานคร และ ต่างจังหวัด ปริมณฑล
2512	ไม่มี	
2513	6 แห่ง คือ 1. วิทยาลัยกรุงเทพ 2. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 3. วิทยาลัยเกริก 4. วิทยาลัยไทยสุริยะ (วิทยาลัยศรีปทุม) ¹ 5. วิทยาลัยพาณิชย์ (วิทยาลัยการค้า) ² 6. วิทยาลัยพัฒนา (กอนาบอนอนุภาคเมื่อ พ.ศ. 2520) ✓	✓ ✓ ✓ ✓ ✓ ✓
2514	ไม่มี	
2515	1 แห่ง คือ 7. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	✓
2516	2 แห่ง คือ 8. วิทยาลัยเทคนิคสยาม 9. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	✓ ✓
2517	1 แห่ง คือ 10. วิทยาลัยพายัพ	
2518	ไม่มี	
2519	1 แห่ง คือ 11. วิทยาลัยแสงธรรม	✓(นครปฐม)
2520	1 แห่ง คือ 12. วิทยาลัยคณาจารย์	✓(มหาสาร- คาม)
2521	ไม่มี	

¹ วิทยาลัยไทยสุริยะ เปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยศรีปทุม เมื่อ พ.ศ. 2515

² วิทยาลัยพาณิชย์ เปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยการค้า เมื่อ พ.ศ. 2516

ภายใต้ พ.ร.บ.วิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ได้มีการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน
รวมทั้งสิ้น 12 แห่ง อยู่ในปริมาณพลกรุงเทพระยะ 10 แห่ง ต่างจังหวัด 2 แห่ง แต่ได้เลิก
กิจการไป 1 แห่ง คือ วิทยาลัยพัฒนา ซึ่งถอนใบอนุญาต เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2520

การสนับสนุนให้ภาคเอกชนได้ร่วมรับภาระในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา
เริ่มมีการระบุไว้ชัดเจนในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-
2524) ซึ่งระบุไว้ว่าสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนขยายการศึกษาในสาขาวิชาที่
สถาบันนั้น ๆ มีความพร้อม และเข้าร่วมรับภาระในสาขาวิชาที่สถาบันนั้น ๆ มีความถนัดได้
เต็มที่ (ทบทวนมหาวิทยาลัย 2520: 4) จึงมีการยกเลิกพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน
พุทธศักราช 2512 เนื่องจากไม่สอดคล้องและไม่เอื้ออำนวยต่อการขยายตัวและการดำเนิน
ภารกิจด้านต่าง ๆ และรัฐได้พิจารณาให้ภาคเอกชนได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามากขึ้น
โดยได้ตราพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พุทธศักราช 2522 ขึ้นใช้แทน และให้
เหตุผลตามที่กล่าวไว้ในหมายเหตุของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งปรากฏในราชกิจจานุเบกษา
ลงวันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2522 ความว่า

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การดำเนินงาน
ของวิทยาลัยเอกชนในฐานะที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาระดับปริญญาตรี ได้เพิ่ม
ขยายมากขึ้นเป็นอันมาก ทั้งในด้านจำนวนวิทยาลัยและภารกิจในการผลิตสาขา
วิชาต่าง ๆ การค้นคว้า วิจัย และการบริการแก่สังคม สมควร ปรับปรุงโครงสร้าง
และระบบบริหาร ตลอดจนวิธีการธำรงรักษามาตรฐานการศึกษาให้
เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีความเจริญมั่นคงและ
เอื้ออำนวยต่อการขยายกิจการ เพื่อร่วมรับภาระในการจัดการศึกษาของ
ประเทศไทยอย่างมีประสิทธิภาพ

หลังจากยกเลิกพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พุทธศักราช 2512 และประกาศ
ใช้พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชนพุทธศักราช 2522 แล้ว ได้มีการขอจัดตั้งสถาบัน
อุดมศึกษาเอกชนเพิ่มขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงประเภทสถาบันจากวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยและ
สถาบัน และมีการขยายตัวในการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ดังนี้

1. การขอจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนขึ้นมาใหม่

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 เป็นต้นมา มีการขอจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษา
เอกชนเพิ่มขึ้นดังนี้

พ.ศ.	จำนวนและชื่อสถาบันที่ขอจัดตั้งขึ้นมาใหม่	สถานที่ตั้ง	
		บริเวณพล	ต่างจังหวัด
		กรุงเทพฯ	
2522	ไม่มีสถาบันที่ขอจัดตั้งขึ้นมาใหม่ แต่มีสถาบันฯ ที่จัดตั้ง ภายใต้ พ.ร.บ. 2512 แล้ว จำนวน 11 สถาบัน		
2523	ไม่มี		
2524	ไม่มี		
2525	1 แห่ง คือ 12. วิทยาลัยหัวเลี้ยว	✓	
2526	ไม่มี		
2527	3 แห่ง คือ 13. วิทยาลัยคริสเตียน	✓	
	14. วิทยาลัยวังษ์ชาลิตกุล		✓(นครราชสีมา)
	15. วิทยาลัยศรีโรจน		✓(นครศรีธรรม- ราช)
2528	3 แห่ง คือ 16. วิทยาลัยสยามบึงเพ็ด		✓(ร้อยเอ็ด)
	17. วิทยาลัยรังสิต	✓	
	18. วิทยาลัยพยาบาล เซนต์หลุยส์	✓	
2529	7 แห่ง คือ 19. วิทยาลัยบึงเพ็ดพิชญ์โลก		✓(พิษณุโลก)
	20. วิทยาลัยมิชชั่น	✓	
	21. วิทยาลัยภาคกลาง		✓(นครสวรรค์)
2530	2 แห่ง คือ 22. วิทยาลัยเกษมบึงเพ็ด	✓	
	23. วิทยาลัยบึงเพ็ดสกลนคร		✓(สกลนคร)
2531	2 แห่ง คือ 24. วิทยาลัยโยนง		✓(ลำปาง)
	25. วิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		✓(ขอนแก่น)

หลังจากประกาศใช้ พ.ร.บ. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2522 จนถึงปี พ.ศ. 2531 มีการขอจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 14 แห่ง อยู่ในเขต ปริมณฑลกรุงเทพฯ 6 แห่ง ต่างจังหวัด 8 แห่ง ดังนั้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2513-2531 มีสถาบัน อุดมศึกษาเอกชนรวมทั้งสิ้น 25 สถาบัน อยู่ในปริมณฑลกรุงเทพฯ 15 แห่ง ต่างจังหวัด 10 แห่ง

และในเดือนมกราคม 2532 มีการขอจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเพิ่มขึ้นอีก 1 แห่ง เป็นแห่งที่ 26 คือ วิทยาลัยเซนต์จอห์น ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร แต่ในการวิจัย ครั้งนี้ไม่ศึกษาครอบคลุมถึงวิทยาลัยเซนต์จอห์นด้วย

2. การเปลี่ยนแปลงประเภทของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุญาตให้วิทยาลัยเอกชนเปลี่ยนแปลงสถาบัน ในปี พ.ศ. ต่าง ๆ ดังนี้

พ.ศ.	จำนวนที่เปลี่ยน	ประเภทและชื่อสถาบันเดิม	ประเภทและชื่อสถาบันใหม่
2527	4	วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยพวยัพ	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยพวยัพ
2529	1	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	มหาวิทยาลัยเทคนิคสยาม (เปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัย สยาม ในปีการศึกษา 2532)
2530	2	วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยเกริก	มหาวิทยาลัยศรีปทุม สถาบันเทคโนโลยีสังคม (เกริก)

มีการเปลี่ยนแปลงสถาบัน จากวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยและสถาบัน รวม ทั้งสิ้นจำนวน 7 แห่ง

3. การขยายตัวในการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีการขยายตัวจัดการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น คือ ในระดับบัณฑิตศึกษาในสถาบันต่าง ๆ จำนวน 9 แห่ง อยู่ในเขตปริมณฑลกรุงเทพฯ จำนวน 8 แห่ง ต่างจังหวัด 1 แห่ง ดังนี้

พ.ศ.	จำนวนและชื่อสถาบันที่จัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา	สถานที่ตั้ง	
		ปริมณฑล กรุงเทพฯ	ต่างจังหวัด
2527	2 แห่ง คือ 1. สถาบันเทคโนโลยีสังคม (เกริก) 2. วิทยาลัยอิสลามซอุมบริหารธุรกิจ	/	
2528	2 แห่ง คือ 1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ 2. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	/	
2529	3 แห่ง คือ 1. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 2. มหาวิทยาลัยพายัพ 3. มหาวิทยาลัยเทคนิคสยาม (ม.สยาม)	/	/
2530	2 แห่ง คือ 1. มหาวิทยาลัยศรีปทุม 2. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	/	(เชียงใหม่)

หากพิจารณาแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) และนโยบายในการบริหารงานของนายทวิช กลิ่นประทุม รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยในคณะรัฐบาลของ นาย พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ (พ.ศ. 2531) จะเห็นได้ว่า รัฐพร้อมที่จะสนับสนุนให้เอกชนเข้าร่วมรับภาระในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันที่มีความพร้อมและศักยภาพที่จะพัฒนาได้ นอกจากนี้ทบวงมหาวิทยาลัยยังได้มีนโยบายไม่สนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐขยาย หรือเปิดสอนเพิ่มในสาขาที่ภาคเอกชนจัดได้ดี เช่น สาขาบริหารธุรกิจ สาขาเลขานุการ เป็นต้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2531: 37) ดังนั้น จึงนับได้ว่านโยบายของรัฐให้ความสนับสนุนการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของเอกชนเป็นอย่างดี

แต่จากการขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทั้งในด้านจำนวนสถาบัน สาขาวิชา หลักสูตร และระดับการศึกษาที่สูงขึ้นในระยะเวลาที่ผ่านมาไม่ใช่ตัวบอกว่าการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของเอกชนประสบผลสำเร็จ หรือเป็นไปตามเป้าหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนบางแห่งก็ต้องยุบไปหรือกำลังอยู่ในสภาวะที่ใกล้จะต้องปิดตัวเองลง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2531: 79)

จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในปัจจุบันมีความพร้อมหรือศักยภาพในการดำเนินงาน เพื่อร่วมรับภาระในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพียงใด หากได้มีการศึกษาถึงความพร้อม หรือศักยภาพก่อนที่จะมีการขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ก็จะเป็นผลดีต่อการดำเนินงานทั้งในด้านความสอดคล้องกับความต้องการ และความสำเร็จในการดำเนินงาน เพราะถ้าไม่พิจารณาถึงความพร้อมหรือศักยภาพก่อนที่จะขยายตัวแล้ว หากเปิดดำเนินการไปก็อาจไม่ตรงตามความต้องการหรือไม่ประสบผลสำเร็จ หรือต้องปิดกิจการลงดังเช่นที่เคยมีมาในอดีต มิใช่ว่าจะเกิดผลเสียต่อเจ้าของกิจการเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อผู้เรียน ผู้ปกครอง บุคลากรของสถาบัน ประชาชน หน่วยงานของรัฐบาล ฯลฯ และท้ายที่สุดผลเสียนั้นก็ย่อมมีผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศด้วย และขณะนี้ทบวงมหาวิทยาลัยต้องการทราบข้อมูลด้านต่าง ๆ ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางประกอบการวางแผนพัฒนาอุดมศึกษาระยะยาว (15 ปี) และได้มอบหมายให้ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ศึกษา การศึกษา เรื่อง ศักยภาพและการขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งผู้วิจัยทำการศึกษานี้ เป็นเพียงโครงการย่อยโครงการหนึ่งเท่านั้น ซึ่งจะประโยชน์ต่อสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทบวงมหาวิทยาลัย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาศักยภาพและการขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเรื่องหลักสูตร และสาขาวิชา นักศึกษาและผู้จบการศึกษา อาคารสถานที่และอุปกรณ์การศึกษา บุคลากร การเงิน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ทำการศึกษาครอบคลุมถึงเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในสังกัดทบวง-มหาวิทยาลัยจำนวน 25 สถาบันเท่านั้น ไม่ครอบคลุมถึงวิทยาลัยเซนต์จอห์นซึ่งเป็นสถาบันฯ แห่งที่ 26 ด้วย
2. งานวิจัยนี้ มุ่งศึกษาค้นคว้าและการขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในเชิงปริมาณเท่านั้น
3. ทำการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล ในด้านศักยภาพของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ตั้งแต่ พ.ศ. 2513-2531
4. สำหรับการวิเคราะห์การขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จะใช้วิธี คาดคะเนประมาณการในช่วง พ.ศ. 2532-2546
5. งานวิจัยนี้ ทำการศึกษาในระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

ข้อมูลที่ทำการศึกษาี้ เป็นข้อมูลที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเปิดเผย และนับว่าเป็น ข้อมูลที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง

ความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย

ศักยภาพ หมายถึง สภาพความพร้อมหรือความสามารถในการดำเนินงานจัดการ ศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในด้านต่าง ๆ คือ หลักสูตรและสาขาวิชา นักศึกษาและ ผู้จบการศึกษา อาคารสถานที่และอุปกรณ์การศึกษา บุคลากร การเงิน

การขยายตัว หมายถึง การเพิ่มการจัดการศึกษาให้มากขึ้นของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน ทั้งในด้านสาขาวิชา หลักสูตร ปริมาณนักศึกษาและผู้จบการศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน หมายถึง สถาบัน สถานศึกษาหรือสถานที่ที่บุคคลจัดการ ให้การศึกษาระดับอุดมศึกษาแก่นักศึกษาเกินกว่า 7 คนขึ้นไป ซึ่งสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยตาม พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พุทธศักราช 2522 จำนวนทั้งสิ้น 25 สถาบัน ได้แก่

1. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
2. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
3. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
4. มหาวิทยาลัยศรีปทุม
5. สถาบันเทคโนโลยีสังคม (เกริก)
6. มหาวิทยาลัยเทคนิคสยาม (มหาวิทยาลัยสยาม)
7. มหาวิทยาลัยพายัพ
8. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ
9. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
10. วิทยาลัยแสงธรรม
11. วิทยาลัยศรีอีสาน
12. วิทยาลัยหัวเฉียว
13. วิทยาลัยคริสเตียน
14. วิทยาลัยวงษ์วลิตกุล
15. วิทยาลัยศรีโสภณ
16. วิทยาลัยสยามบัณฑิต
17. วิทยาลัยรังสิต
18. วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์
19. วิทยาลัยภาคกลาง
20. วิทยาลัยบัณฑิตพิเศษโลก
21. วิทยาลัยมิชชั่น
22. วิทยาลัยเกษมบัณฑิต
23. วิทยาลัยบัณฑิตสกลนคร
24. วิทยาลัยโยนก
25. วิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สาขาวิชา หมายถึง รายชื่อกลุ่มสาขาวิชาที่ยูเนสโกได้จำแนกตาม "มาตรฐานสากล ว่าด้วยการจัดกลุ่มสาขาวิชาทางการศึกษา (International Standard Classification of Education)" ออกเป็น 10 กลุ่มสาขาวิชา สำหรับการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ซึ่งในการวิจัย สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลที่จะใช้ในการวิเคราะห์ผลได้สมบูรณ์ในระดับคณะ ดังนั้นจึงแบ่งกลุ่มสาขาวิชาโดยยึดตามคณะเป็นหลักดังนี้

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ศาสนา และเทววิทยา ประกอบด้วย คณะมนุษย-
ศาสตร์ คณะศาสนศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์

กลุ่มสาขาวิชาประยุกต์และวิจิตรศิลป์ ประกอบด้วย คณะศิลปกรรม

กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์ ประกอบด้วย คณะนิติศาสตร์

กลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี คณะ
เศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะประกันภัย

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ประกอบด้วย คณะวิทยาศาสตร์ คณะ
เทคโนโลยีชีวภาพ

กลุ่มสาขาวิชาแพทยศาสตร์และวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ ประกอบด้วย คณะ
พยาบาลศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะกายภาพบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์

กลุ่มสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะ
สถาปัตยกรรมศาสตร์

กลุ่มสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ วนศาสตร์และการประมง ประกอบด้วย คณะ
เกษตรศาสตร์

สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง ลักษณะที่จำนวนหรืออัตราส่วนดัชนีต่าง ๆ มี
คุณภาพดีกว่าจำนวนหรืออัตราส่วนที่เกณฑ์ฯ กำหนดไว้

ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง ลักษณะที่จำนวนหรืออัตราส่วนดัชนีต่าง ๆ มี
คุณภาพต่ำกว่าจำนวนหรืออัตราส่วนที่เกณฑ์ฯ กำหนดไว้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบศักยภาพของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งจะสามารถบ่งชี้ให้ทราบ
ถึงการขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในช่วง พ.ศ. 2531-2546

2. ทำให้ผู้บริหาร หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบถึง ศักยภาพของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินงานของ สถาบัน ให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

3. ผลการวิจัยที่ได้รับ จะทำให้ลดความเสี่ยงต่อความล้มเหลวในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

4. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับทบวงมหาวิทยาลัยในการกำหนดนโยบายหรือให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน การดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามความเหมาะสมต่อไป

5. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับทบวงมหาวิทยาลัย ใช้เป็นแนวทางประกอบการวางแผนพัฒนาอุดมศึกษาระยะยาว (15 ปี)

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย